

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 și 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

„VIE ÎMPĂRĂȚIA TA...“*)

La pravila cea nesfârșită a vieții omenești, ce se mai zice și istoria lumii, ori unde-om deschide-o vom afla o însușire ca aceasta: „Și a fost împărat August, carele a domnit dela anul 44 î. de Hr. până la anul 14 d. Hr. Iar mai alocurea vom ceti că împărăția lui August s'a surpat și i-a luat loc împărăția varvarilor, care-a asemenea s'a surpat venind în locul ei împărăția altora. In Hronicul lumii vom afla așadară peste tot aceeași înșiruire de împărați și împărății felurite numite, cari toate se răstoarnă unele pe altele - prin sabie sau bătrânețe neblesnică. De cât știe omul a povesti și scrie, de la vremea faraonilor, nu se află împărat nici împărăție care să fi trăit până în zilele unui veac viitor, dar-mi-te până în zilele noastre.

Se vede din această carte, fără sminteală, că viața împăraților lumești și a împărățiilor pământene, fărăosebire, sunt hărăzite morții ce-

lei de obște, după cum „pentru moarte și judecată sunt gătiți toți oamenii și făptuirile lor“.

Intru aceste împărății au trăit oamenii mai bine sau mai rău. Dela aceste împărății au su-

ferit potop de sabie sau încălcarea altor neamuri. Alteori au avut, cei norocoși, și zile mai bune. Împărățiile omenești toate câte au fost și-or

mai fi, sunt sortite obștești prefaceri că doară nice una nu se poate ridica peste moartea care a temeluit-o și care o va prohodi.

Deasupra împăraților și împărățiilor omenești, ca un chip desăvârșit și intru totul fără schimbare sau sminteală, se află *împărăția lui Dumnezeu*.

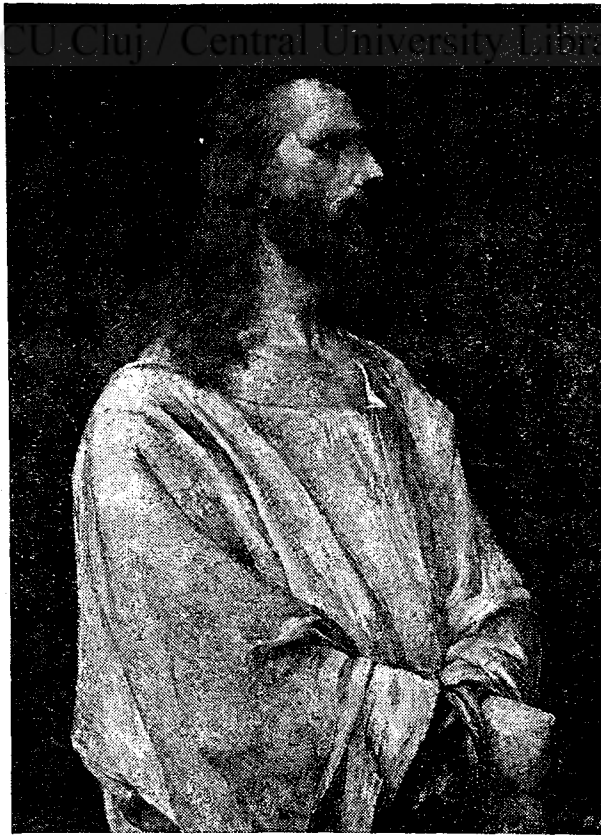
Împărăția lui Dumnezeu este sălașul cel neschimbat, din vecie rânduit de Domnul, ca să închipuiască aave bucuria veșnică a celor drepți și să fie răsplata-celor ce slujesc, cu râvnă mereu sporită, cele plăcute lui Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu este locul fără margine în care toate se cuprind și intru care pacea rodește pacea, precum floarea de crin floare precurată rodește.

Împărăția lui Dumnezeu este ceea ce mintea nu poate

spune și ceea ce sufletul simțește și dorește cu mai multă râvnă, asemenea pruncului care nu se potolește decât la sânul mamei sale.

*) Comentar la „Tatăl Nostru“.

„Vie împărăția Ta...“

Impărăția lui Dumnezeu este chipul celui Preainalt întru care legiuiește fără sminteală binele, stăpânește dreptatea și duhul lucră cele frumoase și de folos mântuirii.

Impărăția lui Dumnezeu este casa ce are de coperiș cerul, de temelie lumile toate și întru care nu se află schimbare. Iar răul, precum negura piere înaintea strălucitoarei lumini a soarelui dreptății, asemenea are peire în casa Domnului dela lumina lui Dumnezeu.

Cât de slabe sunt și vor fi vorbele ca să închipuiescă aceasta măreție necuprinsă. Toți Sfinții apostoli, sfințitorii mucenici, puscicii și luminații tuturor veacurilor s'au căznit, fiecare după putința duhului lor, să închipuiescă în chip cât mai nemijlocit fața cea nevăzută a împărăției lui Dumnezeu.

Unii au văzut Tronul cel Ceresc înprez mult de îngeri care cântau osana și nesfârșite cete de heruvimi urmate de patriarhii legii vechi și mucenicii lumii noi. Alții n'au putut vedea în duhul rugăciunii lor decât o lumină mare care acoperea totul și întru care se simțeau toate. Socotesc că și unii și ceilanți cari au închipuit astfel împărăția lui Dumnezeu au o fărâmă de dreptate.

Zic o singură fărâmă fiindcă Domnul Dumnezeu a rânduit vederea împărăției sale pe deantregul numai celor mântuiți. Aci în lume, fiindcă ispitele sunt cu noi și vederea ne este întunecată. De pe pământ nimeni nu a văzut și nu va vedea împărăția lui Dumnezeu întru toată strălucirea ei.

De aceea în rugăciunea Tatăl nostru, cu

adâncă taină și cucernică închinăciune strigăm prin duhul nostru marea rugare către Tatăl ceresc: *Vie împărăția Ta*. Și din schimbătoarele împărății ce se zidesc prin sabie și zavistie, să alcătuiască o singură împărăție, cea creștinească, întru care să nu fie nici Elin, nici Iudeu, nici Scit, ci numai fiii lui Dumnezeu. De aceea cerem cu ferbinte rugare, ca Domnul Dumnezeu însuși să domnească și peste împărăția lumii pământul, ca să nu mai fie între noi prilej de sminteală și păcat între oameni.

Ca să se plinească aceasta rugare, oamenii din cele patru vânturi trebuie să priceapă că sunt întreolaltă frați și că a face voia lui Dumnezeu este singura cale ce avem de urmat.

Și mai trebuie să urmeze săvârșind poruncile lui Dumnezeu mai ales porunca dragostei.

„Vie împărăția Ta“ se poate tâlcui astfel: Doamne, neghina am smuls-o dintre noi; pomii fără de roadă i-am dat focului, zavistia am îngropat-o pe vecie, războiul l-am uitat ca pe un neștiut păcat, dorirea de arginți nu mai cunoaștem, fărădelegile le-am lăsat împrejurul satanei pe care l-am răsbit la pământ.

Acum Doamne suntem gata!

Vino între noi, căci nu se va mai afla nici un Iuda să te vândă, nici sutași să-ți împartă cămașa.

Vino la noi!”

Și când vom putea mărturisi fără greș toate acestea, împărăția lui Dumnezeu s'a și așezat pe pământ.

Preot Gh. NOVEANU

(Continuare în Nrul viitor).

SFÂNȚA EVANGHELIE

Acesta hulește!

(Matei 9, 4.)

Slăbănogii, ciungii, orbii, leproșii și vameșii din toate veacurile se aseamănă între ei, fiindcă slăbiciunea și păcatul a avut și au totdeauna acelaș chip. Mai greu vom afla asemănare între vârtuși și oamenii plini de vârtute. Căci cu adevărat, cine din zilele noastre va putea sta alături de un sfânt martir, fie din partea jertfelniciei, fie din partea credinței? Credința și jertfelnicia sunt azi flori tot mai rare, ce cresc greu între buruienile poftelor și pușini sunt grădinarii care le știu pregăti țarină roditoare.

Pe vremea când Domnul Hristos via trupește între noi, ne istorisește Sf. Evanghelist Matei, la cap. 9, v. 1—8, — a venit la Sine oareceva slăbănog, care i-a cerut mântuirea din neputința trupească de care era cuprins.

Domnul Hristos văzându-i credința lui, i-a zis: Iartăți-se ție PĂCATELE tale (v. 3). Și auzind acestea fariseii — dușmanii cei răi ai Domnului — au început a-L pizmui pe El, zicând: ACESTA HULEȘTE!

Răutatea fariseilor care a ajuns de pomină, fiind ea chip de stricare

veșnică între oamenii trufași, n'au putut vedea în mila Hristosului decât prilej de pizmă. Ei nu priveau sfârșitul cel greu în care se afla un om bolnav, care s'a ridicat mântuit prin porunca lui Hristos, ci se legau mai ales de credința lor greșită, că nimeni dintre oameni nu poate erta greșalele noastre. N'au înțeles fariseii de atunci, ca și fariseii tuturor veacurilor, că Hristos este Dumnezeu și la Dumnezeu toate sunt cu putință. Răul din inima lor nu lăsa lumina cea bună să pătrundă în întunecimea inimii, ca să le lumineze cugetul și să le moaie sufletul spre mântuire.

Le-ar fi fost mai spre bucurie să fi rămas slăbănogul în neputința trupului decât să zică cineva cu putere mântuitoare »iartă-ți-se ție păcatele tale«.

Că doară fariseii nu voiau mântuirea neamului omenesc din păcat ci mai ales PĂSTRAREA LEGII. Domnul Hristos a arătat vădit tuturor, că pentru o oale răătăcită, întoarsă la staul, Domnul Dumnezeu se bucură mai osebit decât pentru faptele a o mie de drepti, ce-i cântă osana.

Nodul cel rău a neputinței slăbănogului din Sf. Evanghelie dela Matei (c. 9, v. 1-8) nu se afla în nepufința trupească ci mai ales ÎN PĂCATELE SALE.

Păcatele omului aduce slăbiciunea în care zace trupul. Sufletul stricat, stricăcime trupului aduce. Sufletul în care s'a stins candela luminii dumnezeiești, lasă să pătrundă întunerecul neputințelor. De aceea văzând Mântuitorul pe slăbănog, a zis acestuia: »iartă-ți-se ție păcatele tale«; și zicându-i acestea s'a făcut sănătos și cu trupul, dar mai ales cu sufletul.

Sufletul ca un miez stricat, stricăciune aduce în toate. Ridicând de pe el pecinginea păcatelor, sufletul înviat și curățit înzrăveneste și trupul. Cât de dreaptă este parabola cu paharul ce trebuie curățit PE DINĂUNTRU ca să fie curat și DINAFARĂ.

E la mintea omului să înțeleagă că lumina nu pătrunde prin geamul fumurit de păcate, necurățenie sau delăsare. Dar când se curățește PE DINĂUNTRU fereastra, ochiul cel ceresc, lumina darului dumnezeesc, năvălește cu putere mare înlăuntru.

Știind acestea, cine va mai putea zice despre Domnul Hristos și despre puterea sufletului ca jidovii farisei: »Acesta hulește!«

Vor zice că hulește, acei ce nu cred în viața veșnică, cu toate că tare se tem de moarte. Vor zice că hulește Domnul, cei ce sunt plini de păcate și mult se tem să-și curățească fereastra sufletului ca să intre lumina mântuirii. Vor zice că Domnul hulește, toți fiii diavolului cari vânează sufletele pentru gheenă și fug de uci-

gătoarea lumină a Duhului care le face pierzare în munci veșnice lor. Vor zice și vor unelti cu înnoită hulă împotriva Domnului, până la ziua judecății, toți cei cuprinși și vânduți satanei, care și-au pierdut mintea și și-au vândut viața întunerecului.

Cei ce pretuesc viața de veci,

NEGHINA CREDINȚEI

Ingerul și cheia adâncului

Capitolul douăzeci din Apocalipsa Sf. Ioan începe cu cuvintele: »Am văzut apoi un inger pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui«.

Înainte de a încerca să tâluim cum avem să înțelegem versetul al doilea din capitolul cu pricina, e bine să ne întrebăm, cine poate fi acest inger, care are »cheia adâncului și un lanț mare în mână«. Căci un inger oarecare nu poate ca să ducă cu sine »cheia adâncului«. A avea »cheia adâncului« însemnează a avea deplină putere peste »adânc« și peste cei ce locuiesc în el. Ori »adâncul,« este lăcașul diavolului pe care cei vechi și-l închipuiau ca pe o crăpătură fără de fund în adâncurile pământului, plină de miros urât, de fum și de foc nestins. Cel ce are »Cheia adâncului« este stăpân peste diavol și peste toată împărăția lui. Un inger de rând nu poate avea la nici un caz o putere atât de mare, decât dacă i s'ar fi dat din partea Aceluia care toate săvârșește și are asemenea putere peste tot: Dumnezeu. Nu ni se spune aici că numitului inger i s'ar fi dat din partea cuiva o asemenea putere, cum se spune, de pildă, despre ingerul din cap. 9, v. 1, ci reesă că o avea în virtutea puterii lui proprii. Cine putea fi atunci acest inger?. Fiind cu mult mai presus decât îngerii

cei plini de slăbiciuni știute și neștiute, vor veni ca slăbănogul din Sf. Evanghelie, la Biserica lui Dumnezeu și cu lacrimi de pocăință vor zice: »Doamne mântuește-mă«.

Și va afla mila lui Dumnezeu, pentru sine și pentru neamul lui.

D. C.

de rând, el nu putea fi altul decât Mântuitorul Hristos. Nedumerirea care se poate naște pe marginea acestei tâlcuiri, socotind pe Mântuitorul Hristos de una și aceeași persoană cu ingerul din versetul de mai sus, se lămurește pe dată, dacă ne aducem aminte ceea ce este scris în cap. 1, v. 18, din Apocalipsă, unde Mântuitorul spune despre sine că »mort am fost și iată sunt viu în vecii vecilor și am cheile morții și ale iadului«. Ori a avea »cheia adâncului« este tot una cu a avea »cheile morții și ale iadului«. Felul întâi de a vorbi are mai mult o pricepere înaltă dumnezeiască, pe când felul al doilea, are înțeles omenesc. Cum de a ajuns Mântuitorul să-și câștige putere asupra iadului, nu mai are lipsă de mare bătaie de cap spre a fi înțeleasă. Știm cu toți din Sfânta Scriptură că Mântuitorul a suferit moarte pentru noi. Coborându-se cu sufletul la iad, a stricat împărăția iadului liberând din legături pe toți dreptii Legii Vechii, care au adormit în nădejdea venirii Sale. Reesă dară că de când Mântuitorul Hristos a murit pe cruce și a înviat din morți este stăpân peste moarte și iad, sau, după cum spune altfel Apocalipsa »are cheia adâncului«. În legătură strânsă cu aceasta adevărită e și aceea care urmează de îndată și a nume că acest inger poartă

„un lanț mare în mâna lui“.

Prin cuvintele de mai sus, Sf. Ioan nu voiește să ne spună numai că Mântuitorul Hristos e gata oricând să se folosească de acest „lanț“ ce-l are asupra Lui ci voiește să hotărască chiar și clipa acestei mare judecăți de apoi.

Vedenia Sf. Ioan din Insula Patmos ne duce, după cum se poate vedea, chiar la clipă în care Mântuitorul Hristos, dându-și sufletul pe cruce, s'a pogorât la iad. În această clipă, înfățișarea Mântuitorului era asemenea unui înger.

Lucrul acesta e de mare însemnătate pentru noi. Până la jertfa Mântuitorului pe cruce, omenirea întregă era în ghiarele celui rău. Păcatul ce l-au săvârșit strămoșii noștrii în raiul cel de demult, a pus între noi și Dumnezeu un zid despărțitor

atât de mare încât ori cât s'ar fi străduit omenirea să-l treacă, prin propriile sale puteri, nu l-ar fi putut trece niciodată. După cum a făgăduit Domnul, la plinirea vremii, Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său, care, făcându-se pentru noi „blestem“ a luat asupra Sa toate păcatele noastre și le-a ținut pe lemnul osândirii. Prin moarte pe cruce Mântuitorul a dat lui Dumnezeu Tatăl preț de răscumpărare, făcându-ne astfel pe toți gata pentru a fi în veci părtași la Impărăția Lui. Pe Satana, pe „șarpele cel vechiu, care este diavolul“ ca să nu mai poată face atâta rău omenirii, l-a prins și l-a legat cu lanțul mare pe mii de ani*).

Dar despre aceasta în numărul viitor.

Pr. AUG. FAUR

*) După „Impărăția de mii de ani“ de Dr. V. Gheorghiu

COOPERATIVELE

Mai înainte vreme, unde te întorceai, nu auzai decât: Noi vrem pământ. Vorbele aceste au amuțit, deși nici Dumnezeu nu poate mulțumi pe oameni. Pe cât a fost cu puțință, azi nu e gospodar vrednic care să nu-și aibă ogorul lui.

Totuși nu merge bine. Ori cine face drum prin țară, își dă seamă, că ogoarele nu sunt lucrate cum trebuie. Ici grâul e rar, dincolo l-a năpădit muștarul sălbatec. Lipsesc

ceva; se vede cât colo. Lipsesc înainte de toate știința, căci lucrul ogoarelor cere o anumită știință. Lipsesc și instrumentele, azi nu se mai poate face plugărie acatării, fără instrumente anumite. Dar chiar unde e grâul des ca peria, săteanul prea puțin înțelege din el. Toate aceste rele ar lipsi dacă săteanul ar fi înțelegător al intereselor sale și s'ar întovărăși cu alții. Tovărășiile și cooperativele de tot soiul, sunt scă-

parea din viitor a plugarului. Fără ele degeaba i s'a dat pământ. Nu înțelege nici a zecea parte din ce ar putea altfel câștiga de pe el. Aicea e cheia și lăcata pentru buna întărire a tuturora. Prin cooperative se pot cumpăra instrumente de lucru îndeobște; prin tovărășii se poate ajunge la sprijinul unuia pe altul; prin cooperative bucatele se vând la vreme și cu preț bun, după cum se poate căpăta sămânța aleasă. În cooperative e nădejdea ridicării sateilor. Alte țări datoresc buna stare a locuitorilor lor, numai de pe urma cooperativei. Ogoarele sunt curate, vitele căutate, produsul vândut cu preț bun.

Minunea zilei de mâine stă în tovărășii. Cine va ajunge cu o zi mai înainte la tovărășia cinstită, acela va prinde chiag mai de vreme și va birui nevoile vieții.

Incredere și unire ne trebuie, altfel ne ducem de răpă cu tot pământul împărțit. Sărăcia se incuibă în gospodăria fiecăruia, ca și în țară.

Dacă hotărârea de a răspunde cum s'a răspuns, la cântecul cu, vrem pământ, atârna de stăpânitorii ori conducătorii statului, scăparea din nevoi stă în mâna săteanului. El trebuie acum să pășească de voie bună către vecini, să se înțeleagă și întemeieze tovărășii. Altfel sărăcia nu se va depărta de casa lui.

I. Simionescu
prof. la Univ. din Iași.

F O I Ș O A R Ă

Viața celor 7 sfinți tineri din Efes

Acești sfinți au fost în vremea lui Dechie împăratul, fii ai mai marilor cetății, toți erau de credința lui Hristos. Și auzind Dechie pentru dâșii, a poruncit să-i aducă înaintea lui și mult silindu-i pe dâșii ca să jertfească deșertilor dumnezei. Deci văzându-i pe dâșii nesupuși s'a dus în altă cetate ca să-și facă obiceiurile sale și după ce se va întoarce să dea asupra lor hotărâre. Iară acești sfinți tineri luând aur și argint pentru hrana lor, au ieșit din cetate și au intrat în peștera ce se află în muntele Ohlon, unde au petrecut zile multe râgându-se lui Dumnezeu; Iamvlii cel mai

tânăr intra în cetate și le cumpăra lor hrană. Odată mergând el, a văzut pe Dechie intrând în cetate și întorcându-se în peșteră a spus fraților săi. Și așa rugându-se lui Dumnezeu, au adormit cu oarecarea streină și minunată adormire. Deci Dechie împăratul făcând cercare pentru dâșii, și chemând pe părinții lor, îi întreba despre dâșii și spuindu-i că se află în muntele acela Ohlon, Dechie socotind că sunt ei vii, a trimis de au pus pietre în gura peștersi aceleia; aceasta a fost prin pronia iubitorului de oameni Dumnezeu. Apoi împăratul Dechie murind și mulți alți împărați după dâșul schimbându-se până la împăratul Teodosie cel mic. Atuncea scormindu-se un eres cum că nu este înviere, iar împăratul îngrijindu-se despre aceasta și Dumnezeu binevoind a descoperi tuturor că este învierea morților, a deschis peștera, și a înviat pe acești

Prințul și omul sărac

Un domn necredincios auzi vorbindu-se adeseori despre un oarecare țaran foarte sărac, dar care avea nume bun, pentru că era foarte bisericos și știa bine Sf. Scriptură de răspunde la întrecările ce i-se puneau.

Intr'o zi îl întâmpină Prințul Lacaosta și-i zise:

— Ei bine, prietene eu am auzit că tu cunoști Biblia dela o pagină la cealaltă. Aș dori să aud ceva dela tine. Profeții spun că Dumnezeu umple cerurile și pământul. Atunci câți metri de stofă îi trebuie lui Dumnezeu pentru a se îmbrăca?

Țăranul se gândi o clipă apoi își scoase pălăria de pe cap și spuse:

— Eu cred alteță că patru metrii ar fi deajuns.

— Ce spui tu? — strigă Prințul.

— Iartă-mă alteță, dar așa este! Știi ce zice Iisus: „Ceea ce a-ți făcut unuia dintre cei mai mici frați ai voștrii, Mie mi-ați făcut“. Și eu cred că patru metri de stofă sunt destul pentru a îmbrăca pe un sărac ca mine.

Vorbe înțelepte

Norocit se socotește acela pe care-l fac primejdiiile străine treaz.

*

Toate sunt cu puțință celui ce crede.

(Sf. ev. Marcu)

Biserica stâlp de curățire a poporului

Aproape odată cu nașterea poporului român au luat ființă și bisericile.

Dela această vreme au purces peste 1700 de ani timp în care biserica și slujitorii ei au petrecut toate greutățile ce au trecut peste Poporul Român prin dreapta credință în Dumnezeu.

Dar nu numai în timpuri grele a stat biserica în fruntea credincioșilor cât și în timpurile de pace.

Prin lucrarea bisericii au luat ființă primele școli, primele focare de răspândirea a luminii. Am avut preoți și mitropoliți cari și-au dat tot avutul pentru sprijinirea înălțării poporului.

Astăzi iarăși ar fi foarte bine dacă slujitori altarului s'ar lăsa slobozi să steie cu aceași inimă cu fruntea creștinilor pentru propășirea luminii.

E o datorie sfântă a fiecărui slujitor al altarului ca să pună toată puterea pentru a se câștiga iarăși sufletul neamului lângă Biserica.

Olteanu Vasile

Moartea și mântuirea

Filip, tatăl lui Alexandru Machedon învățase pe servitorul său să-l agrăiască în fiecare dimineață cu vorbele: „adă-ți aminte că vei muri“. Așiderea și seara, servitorul trebuia să-l întrebe: „domnul meu, aduși-ți-ai aminte că vei muri“?

Iată un lucru care ne-ar putea fi de învățătură și nouă creștinilor căci cei mai mulți oameni așa trăiesc ca și când n'ar mai muri niciodată. „Adă-ți aminte neîncetat de moarte — zice un sf. Părinte — și nu vei păcătui“.

Lordul Craven și sclavul său

Prin anul 1865, în Londra bântuia cumplit holera. Lordul Craven, care se temea grozav de această boală, s'a hotărât să plece într'un loc ferit, spre a nu fi cuprins de această boală. Timpul de plecare a sosit. Totul era pregătit. Căruța încărcată stătea afară, gata de plecare, în timp ce lordul se plimba în sus și în jos prin camera lui. Tocmai se îndrepta spre geamul deschis, când auzi pe doi sclavi negrii vorbind între ei: „Domnul nostru pleacă de acasă, deoarece se teme că va fi atacat și el de holeră. Pe semne Dumnezeul lui nu poate locui aici în oraș, ci numai în provincie“. Aceste cuvinte ale sclavilor, au avut o tărie așa de mare asupra lordului, încât acesta a renunțat la planul său și a rămas mai departe în Londra. El și-a zis: „Dumnezeul meu este cu mine în tot locul și El mă poate păzi tot așa de bine aici în oraș, ca și în alt loc“.

A dat îndată ordin să se descarce căruța. Și-a pus nădejdea în Dumnezeu și nu a rămas de rușine.

Vorbe înțelepte

Nu adăuga păcat la păcat și să nu zici: mila Domnului e mare și-mi va erta toate greșelile.

șapte tineri din morți, dela a căroră adormire și până la înviere au fost trecut trei sute șaptezeci și doi de ani. Și șezând toți împreună, părându-li-se că aseară s'au culcat. Apoi au trimes pe Iamvlii în cetate pentru trebuință, cu aur și cu arginți; iară el mergând spre cetate a văzut chipul cinstitei Cruci pe un zid pus, și se mira întru sine și intrând în cetate auzea pe mulți cu numele lui Hristos jurându-se și gândea întru sine zicând: Au nu este acesta Efesul? Și scoțând banul cel de argint a început a cumpăra pâine, iar cei ce vindeau au vestit Antipatului, căci era banul a celor mai vechi împărați, și semnul lui Dech'e pe banul acela. Deci mult fiind cercetat, a spus de frații săi cei din peșteră. Și s'a dus episcopul cu Antipatul la peșteră și au aflat mai întâi în gura peșterii un sicrieas de aramă cu două tăblițe de plumb, pe care era scrisă

muncirea sfinților. Apoi intrând în peșteră au aflat pe sfinți șezând și așa au slăvit pe Dumnezeu. Arătarea acestora a fost în patru zile August. Și trimițând înștiințare la Constantinopol, către împăratul Teodosie, cu bucurie a venit împăratul la Efes și intrând în peșteră unde erau sfinții, s'a închinat lor până la pământ, și sărutând grumazii lor, slăvea pe iubitorul de oameni Dumnezeu. Și mai învățând pe împăratul credința lui Dumnezeu, ș'au dat sfințele în mâinile lui Dumnezeu, Octomvrie în douăzeci și două de zile.

Iară cine va voi să știe istoria despre acești șapte tineri mai pe lung, să citească viața lor în Mineul cel mare, adică în viețile sfinților din luna aceasta August, în patru zile.

DIN LUMEA LARGĂ...

Folosința oaselor

Din câte nu se poate face bani dacă este voință și pricepere! Iată bună-oară oasele, ciolanele. Stau asvârlite pe toate câmpurile. Când pierе o vită, oasele ajung împrăștiate peste tot locul, până ce putrezesc, mâncate de umezeala din aer.

Și câte nu se pot face din oase! Aiurea se strâng ca iarba de leac, căci sunt cătate și plătite destul de bine. Gospodarul chibzuit nu le aruncă, ci le pune într'un colț adăpostit din curtea lui, căci la urmă și el singur le poate folosi la o vreme de nevoie.

Înainte de toate oasele cuprind în ele un îngrășământ minunat pentru ogoare. Arse și zdrobite, trecute prin sită și împrăștiate pe ogoare, dau hrană plantelor și unflă bobul. Aiurea, unde pământul de sămănat se drămluește ca aurul, sunt fabrici numai de zdrobit oasele. Făina de oase se vinde ca pânea caldă.

Oasele sunt cătate de fabricile de zahăr. Cine ș'ar putea închipui că zahărul curat și alb ca zăpada, ajunge așa numai după ce trece prin cărbuni de oase. Vacsul de dat pe ghiată, ca și alte unsori, tot cu părți din oase se face, după cum din oase se scoate și cleiu minunat. Într'un os proaspăt nu este numai piatră ci un suc gras care lipește între ele firele de piatră. Când se pune osul în oțet tare cu vremea pierde partea tare rămânând ca un sgârciu. E partea din care se scoate cleiul.

Când din potrivă osul se pune în foc, sgârciul arde și rămâne numai piatră. Osul ajunge sfărâncios ca un ciob de oală. Așa se capătă făina de oase.

Dintr'un lucru de nimic, asvârlit ca netrebnic, cei pricepuți scot bani și huzuresc în traiu.

Ariciul și sgârcenia

O legendă de demult spune că, odată pe un timp furtunos ariciul a căutat adăpost la un iepure de mare, promițându-i că-i va fi un tovarăș prețios. Însă îndată ce iepurile i-a dat loc în casă, ariciul a și început să împungă cu acele lui în toate părțile, încât bietii iepurași au fost siliți să fugă din căsuța lor făcută cu atâta trudă. Așa este și sgârcenia. Ea caută să se furișeze în inima noastră și îndată ce îi dăm loc, ea cu ghimpi ei ne va tot împunge, până va omorâ orice pornire frumoasă și va scoate din inima noastră omenia și dragostea de aproapele nostru.

Unsoare de încălțăminte

Topim la un loc, amestecându-le: 30 grame său de oaie, 25 grame ceară galbenă, 15 game rășină adăogând și jumate litru ulei de in. Pe urmă luându-le de pe foc, le tot amestecăm până se răces. Cu această unsoare se ung încălțămintele. E bine ca unsoarea când se folosește să fie calduță.

Cât e de departe dela noi luna, soarele și stelele

În legătură cu cele svonite cum că unii învățați vor să călătorească în lună, vom spune ceva și despre depărtarea ce este dintre noi, lună, soare și stele. Astronomia a făcut socoata de mai jos.

Cea mai aproape de noi e luna, la o depărtare de 350 mii kilometri. Astronomii spun că pentru ochianele lor e o nimica toată această depărtare. Un poștaș dela oraș într'o viață întreagă face atâta cale de ar putea ajunge în lună socotind toate căile lui la un loc.

Planeta Marte (luceafărul) se află la o depărtare de peste 50 milioane kilometri dela noi. Învățații spun că pe această planetă ar trăi oameni și vietăți.

Soarele se află la o depărtare de 150 milioane de kilometri. Dacă un copil ar ajunge cu degetul la soare și s'ar atinge de el, apoi ar putea crește și trăi o viață întreagă și ar muri fără să simtă că-l arde la deget cu toate că durerea merge ca fulgerul prin mâna omului. Numai la 150 de ani ar simți că-l arde la deget, atât e de departe soarele de noi.

Și mai departe sunt stelele, cari nu-s altceva decât tot atâta sori în jurul cărora se învârt ca în jurul soarelui nostru, alte planete cu alte lumi și poate cu altfel de oameni. Lumina merge prin aer ca fulgerul și cu toate acestea iuțeală, dela o stea trebuie ani de zile până să ajungă lumina de acolo până la noi. Unele stele s'au stâns de mult, dar lumina lor abia acum a ajuns la noi. Ne putem închipui dar ce uriașă depărtare e aceasta.

Minunății.

Arborele morții. Intr'un ținut din adâncul Africii este un fel de arbore așa numit al morții. Frunzele și florile lui au un miros atât de tare încât cel ce se culcă sub el, sau în apropiere lui adoarme pentru totdeauna.

*

Cari veșuitoare poate răbda mai mult. Intr'o vreme, învățații spunea că dintre toate veșuitoarele, câinele poate răbda mai mult. După războiul cel mare s'a aflat că omul a întrecut pe câine: dintre toate vieșuitoarele omul poate răbda mai mult.

*

Întăpătura albinilor — leac contra beției. În timpul din urmă s'a aflat că întăpătura albinelor e leac bun contra reumei. Spitalele din Anglia folosind acest leac, au aflat — spre suprinerea tuturor — că el lecuște și beția. Niște reumatici beșivi lecușți fiind cu întăpături de albine, și-au pierdut poșta de a bea. Eșind din spital n'au mai beut, ba încă le venia greață și numai uitându-se la rachiu.

Iată un leac pe care și beșivi dela noi îl pot avea și proba.

*

Purecele — cel mai tare animal. Vă veți mira desigur de acest lucru, dar el este adevărat. Socotit după mărimea lui, purecele e mai tare decât toate veșuitoarele pământului. El abia se vede și totuși sare la o înălțime de 1 metru și mai bine. Dacă omul ar avea această putere — în raport cu mărimea lui față de un purece — apoi ar putea sări cu ușurință peste cea mai înaltă clădire din lume, peste turnul Eifel din Paris, înalt de 300 metri. 1 milion de pureci ar ridica un sac de grâu de 60 kgrame dacă ar sări toți deodată.

*

Dă mână cu mine, să-ți spun cine ești. Un învățat spune că omul se cunoaște și după cum dă mâna. Omul viclean nu strânge niciodată mâna; cel trufaș dă numai două degete sau chear unul; fricosul dă mâna trăgânduși-o; îndrăznețul strânge și zguduie mâna; leneșu lasă să-i alunecă degetele; omul bun și curat la inimă îți dă mâna toată, și-o întinde hotărât, de simți omul întreg și cumsecade.

*

Gâștele și rațele se îngrășe repede dacă se nutresc cu orz incolțit. Spre acest scop, orzul se înmoaie în apă și după ce s'a înfoiat, apa se scurge și orzul se pune grămadă să incolțască. Pe urmă îi uscăm la soare. Înainte de a-l da galișelor, îl udăm cu apă.

Noapte

*Presărate peste câmp
Stau de strajă clăile,
Culmile tăcute sunt
Și tăcute văile.*

*Plopii cântă 'n cetișor
Doine 'n preajma râului,
Împletindu-se ușor
Cu foșnitul grâului.*

*Iar, alătura de lan,
In a nopții liniște,
Se aud cum țârdiesc
Greerii prin miriște...*

Andrei Avram

Cât vorbesc oamenii. S'a făcut socoata că din cuvintele ce vorbește un om pe un singur an s'ar putea tipări 50 cărți mari.

O femeie „bună de gură“, folosește într'o viață întreagă cel puțin 1 miliard (o mie de milioane) de cuvinte.

Oare câte din aceste vorbe sunt în slujba Domnului și câte în a diavolului. Să nu uităm ce spune Evanghelia că în ziua Judecării vom da seama despre fiecare cuvânt ce l-am scos din gura noastră (Matei 12, 36).

Vorbe din bătrâni

Să nu cugete plugarul, că e destul dacă știe umbla cu carul, ci trebuie să știe umbla și cu mintea. Înainte trebuie să plece mintea și numai după ea să meargă boii cu carul. A trecut lumea măciucașilor, când averea se aduna cu puterea, Azi cu putere mare și cu minte puțină poți ajunge slugă, dar stăpân nu.

*

Invață la tinerete, ca să știi la bătrânețe, că stă rău bătrânului cu peri albi și mintea proastă. În lume

cel cuminte merge înainte, dar cel prost tot de necaz a fost. — Dacă vrei ca Niculiță, să știe ceva când va fi Nicolaie, îmbracă-l bine, pune-i într'o mână pâne, iar în cealaltă carte și-l trimite să învețe, că știința nu se bea cu lingura din oală, ci se câștigă din carte și școală.

*

Trebuie să fii crușător, dar nu zgârcit. Zgârcitul uită, de Dumnezeu și se închină banului. Va veni o zi, când Dumnezeu îi va zice: „Nebune, în astă noapte voi cere sufletul tău“, dar banii cui vor rămânea? Vor rămânea, ca să-i folosească alții poate mai bine decât tine. Omul zgârcit și porcul gras numai după moarte aduce folos.

∞

VORBE ÎNTELEPTE

Oamenii se împart în două: unii cari caută și nu găsesc, alții cari găsesc și sunt mulțumiți. Eminescu.

Nici un vânt nu e mai schimbător ca inima omului. Petöfi.

∞

Greșelile mărunte

Odinioară un creștin plecase la uff pustnic să se mărturisească fiind zilele postului Mare. Gândindu-se în sine asupra greșalelor sale îi veni rândul la mărturisire. La întrebarea cuviosului, dacă are greșale sau nu, creștinul răspunde că că el nu are. Atunci cuviosul s'a mirat foarte cum oare acest om din lume să fie așa de sfânt. Cercetându-l mai deamănuntul creștinul răspunde că nici n'a ucis, nici n'a jefuit și de aceea spune că n'are greșeli. Atunci cuviosul i-a arătat că nu numai de păcatele mari va răspunde omul ci și de cele mai mărunte. Ca măsură îi dăduse următorul sfat până la anul viitor: Ducându-se acasă să ia un vas mare de mai multe vedre și apoi în fiecare seară să se gândească cum ce păcate a făcut și luând o căniță mică să toarne în vas atâtea cănițe de apă de câte ori a greșit... A trecut un an. Creștinul plecase iarăși la pustnic să se mărturisească dar nu era așa de ușuratic ca anul trecut... La întrebarea pustnicului de vas, creștinul răspunde că de mult apa a curs peste marginile vasului. Atunci creștinul și-a recunoscut greșalele sale și a urmat o mărturisire sinceră plină de cutremurare sufletească... A ieșit de acolo curat sufletește și pe viitor s'a stăruit ca să se ferească a faptui acele greșeli ce înainte nici nu le lua în seamă...

Pr. Al. Sv.

Femeia și mama

Femeia îmbătrânește, mama nu îmbătrânește.

Femeia ca femeie se schimbă și îmbătrânește, mama ca mamă nu se schimbă și nu îmbătrânește.

Femeia arată căderea omului în natură, mama arată ridicarea omului spre cer.

Mama care n'a fost femeie, și-a primit cinstea și mărirea mai mare decât a ingerilor; pe câtă vreme femeia ca femeie a fost și a rămas legătura omului ca pământul.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

O biserică zidită prin muncă voluntară

Din Țara Iancului, din Albac ni se vestește că bunii noștri credincioși din Cătunul Costești-Albac și-au făcut o prea frumoasă bisericuță de lemn prin munca lor voluntară.

In timp de 6 săptămâni credincioși din Costești în frunte cu Costea Teodor Lup au temeluit dela început până la sfârșit casa lui Dumnezeu spre mântuirea sufletului și bunul lor nume. Iată ce poate face și azi credința

ÎN ȚARĂ

Strângerea recoltei și treeratul este în toi. Prin grija guvernului nu lipsesc nici batozele, nici sacii și nici brațele harnice care să chivernisească roadele cu multă grijă.

Planificarea economică. In ultima adunare a guvernului s'a hotărât să se facă un plan bine chibzuit după care fabricile să producă numai cele de lipsă ca fiecare om să-și aibă de unde cumpara toate cele de folos. Această crijă a statului ca să se fabrice numai cele de lipsă și să se vândă chibzuit tutrora se numește planificare economică.

ÎN STRĂINĂTATE

Noul guvern francez. După ce Dl. Schumann fostul președinte al guvernului francez dându-și demisia, s'a alcătuit un nou guvern de către Dl. André Marie. Noul guvern francez este alcătuit din socialiști și alți politicieni, fără sprijinul partidului comunist francez.

Alcătuirea unei țări a germanilor de Apus. Americanii, francezii și englezii sunt pe cale de a face din germania de Apus o singură țară. Dacă s'ar alcătui o germanie de apus, partea de răsărit a țării de sub ascultarea U. R. S. S ar rămâne despărțită.

La Belgrad, se ține adunarea (congresul) partidului comunist iugoslav. Din cauza că Mareșalul Tito n'a dat ascultare hotărârii Cominformului nici un trimis străin n'a fost de față la congres.

In America a început inflația (tmulțirea banilor) fiindcă conducătorii fabricilor vând prea scump și nu vor să fabrice ce trebuie. Președintele Americii Dl. Truman a chemat parlamentul (senatul și congresul) la o consfătuire care să pună legi de oprire a inflației.

BISERICESȚI

Vizita capilor bisericilor ortodoxe în U. R. S. S.

După cum am mai amintit I. P. S. S. Iustinian Marina, patriarhul Bisericii ortodoxe dimpreună cu o mare delegație de Mitropoliți, episcopi și profesori de universitate au plecat la Moscova pentru a lega frăție între Bis. ort. dela noi și celelalte biserici ortodoxe din lume. Dela Moscova delegația a mers la Leningrad, unde au slujit în Biserica din loc și au vizitat orașul.

Pelerinaj la Sf. Mănăstire dela Rohia

Ca și în anii trecuți și în acest an, la 15 August, Sf. Marie — se va prăznuî hrumul Sfintei Mănăstiri dela Rohia. Sf. Liturghie va fi săvârșită de P. S. S. Episcopul NICOLAE și marele sobor. Preoțimea din jur și poporul doritor de cele mântuitoare vor veni din bună vreme.